

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

22 janvier 2013

PROJET DE LOI

**modifiant le Code judiciaire et modifiant
la loi du 17 mai 2006 relative au statut
juridique externe des personnes condamnées
à une peine privative de liberté et aux droits
reconnus à la victime dans le cadre des
modalités d'exécution de la peine**

AMENDEMENTS

N° 1 DE MME **DE WIT ET CONSORTS**

Art. 2

Supprimer cet article

JUSTIFICATION

Cet article, par lequel deux juges correctionnels sont adjoints au tribunal de l'application des peines, témoigne de peu de respect pour le tribunal de l'application des peines actuel.

Document précédent:

Doc 53 **2604/ (2012/2013):**
001: Projet de loi.

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

22 januari 2013

WETSONTWERP

**tot wijziging van het Gerechtelijk
Wetboek en tot wijziging van de wet
van 17 mei 2006 betreffende de externe
rechtspositie van veroordeelden tot een
vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer
toegekende modaliteiten in het raam van de
strafuitvoeringsmodaliteiten**

AMENDEMENTEN

Nr. 1 VAN MEVROUW **DE WIT c.s.**

Art. 2

Dit artikel doen vervallen.

VERANTWOORDING

Dit artikel, dat 2 correctionele rechters toevoegt aan de strafuitvoeringsrechtbank, getuigt van weinig respect voor de huidige strafuitvoeringsrechtbank.

Voorgaand document:

Doc 53 **2604/ (2012/2013):**
001: Wetsontwerp.

N° 2 DE MME DE WIT ET CONSORTS

Art. 3

Supprimer cet article.

JUSTIFICATION

Cet article, par lequel deux juges correctionnels sont adjoints au tribunal de l'application des peines, témoigne de peu de respect pour le tribunal de l'application des peines actuel.

N° 3 DE MME DE WIT ET CONSORTS

Art. 4

Supprimer cet article.

JUSTIFICATION

Dans son avis, le Conseil d'État souligne ce qui suit:

"9. La loi du 17 mai 2006 actuellement en vigueur subordonne l'octroi de modalités d'exécution de la peine par le juge ou le tribunal de l'application des peines à un avis préalable du directeur de la prison et du ministère public. La loi prévoit que ces avis doivent être rendus dans des délais stricts et comporte des garanties pour en assurer le respect et pour éviter que leur non-respect ait pour effet de ne pas pouvoir soumettre l'affaire au juge et au tribunal de l'application des peines.

10. Sur la base de l'article 29, § 3, de la loi du 17 mai 2006, le directeur de la prison est obligé de rendre un avis dans les deux mois de la réception de la copie de la demande écrite d'un détenu en vue d'obtenir une détention limitée et une surveillance électronique. Sur la base de l'article 30, § 2, le même directeur est tenu de rendre un avis "au plus tôt quatre mois et au plus tard deux mois avant que le condamné réponde aux conditions de temps prévues aux articles 25, § 1er, et 26, § 1er" sur la libération conditionnelle éventuelle et la mise en liberté provisoire en vue de l'éloignement du territoire ou de la remise. En vertu de l'article 30, § 2 (article 7, § 3), en projet, de l'avant-projet, il devra rendre son avis "au plus tard dans les quatre mois de la réception de la demande écrite du condamné".

Si l'avis du directeur n'est pas communiqué dans le délai visé aux articles 29, § 3 et 30, § 2, l'article 31, § 5, actuellement en vigueur, de la loi du 17 mai 2006 prévoit la possibilité pour le président du tribunal de première instance, à la demande du condamné, de condamner le ministre de la Justice sous peine d'astreinte "à émettre son avis, par l'intermédiaire du

Nr. 2 VAN MEVROUW DE WIT c.s.

Art. 3

Dit artikel doen vervallen.

VERANTWOORDING

Dit artikel, dat 2 correctionele rechters toevoegt aan de strafuitvoeringsrechtbank, getuigt van weinig respect voor de huidige strafuitvoeringsrechtbank.

Nr. 3 VAN MEVROUW DE WIT c.s.

Art. 4

Dit artikel doen vervallen.

VERANTWOORDING

Het advies van de Raad van State stelt het volgende:

"9. In de thans geldende wet van 17 mei 2006 wordt het toekennen van strafuitvoeringsmodaliteiten door de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank afhankelijk gemaakt van het uitbrengen van een voorafgaand advies door de directeur van de gevangenis en door het openbaar ministerie. De wet bepaalt strikte termijnen voor het uitbrengen van deze adviezen en houdt waarborgen in dat deze termijnen worden nageleefd en dat de niet-naleving ervan niet tot gevolg heeft dat de zaak niet aan het oordeel van de strafuitvoeringsrechter en de strafuitvoeringsrechtbank kan worden voorgelegd.

10. Op grond van artikel 29, § 3, van de wet van 17 mei 2006 is de directeur van de gevangenis verplicht om advies uit te brengen binnen twee maanden na de ontvangst van het afschrift van het schriftelijk verzoek van een gedetineerde om een beperkte detentie en een elektronisch toezicht toegekend te krijgen. Op grond van artikel 30, § 2, is diezelfde directeur verplicht om "ten vroegste vier maanden en ten laatste twee maanden voor de veroordeelde aan de bij de artikelen 25, § 1, en 26, § 1, bepaalde tijdsvoorwaarden voldoet" een advies uit te brengen, over de mogelijke voorwaardelijke invrijheidsstelling en de voorlopige invrijheidsstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering". Op grond van het ontworpen artikel 30, § 2 (artikel 7, § 3) van het voorontwerp zal hij zijn advies dienen uit te brengen "ten laatste vier maanden na de ontvangst van het schriftelijk verzoek van de veroordeelde".

Indien het advies van de directeur niet wordt meegedeeld binnen de in de artikelen 29, § 3, en 30, § 2, bedoelde termijn, dan biedt het thans geldende artikel 31, § 5, van de wet van 17 mei 2006, de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg de mogelijkheid om op verzoek van de veroordeelde, de minister van Justitie op straffe van een dwangsom te veroordelen

directeur dans le délai prévu par le président du tribunal de première instance et à communiquer au condamné une copie de cet avis”.

Cette disposition s'applique également à l'avis que le directeur est tenu de rendre sur la base de l'article 50, § 2, de la loi, dans le cadre de la procédure d'octroi pour les peines privatives de liberté de plus de trois ans.

11. Conformément à l'article 33, § 1er, de la loi, le ministère public est, lui aussi, tenu, dans le mois de la réception de l'avis du directeur ou, si le condamné n'est pas détenu, de l'introduction de la demande, de rédiger un avis motivé, de le transmettre au juge de l'application des peines et d'en communiquer une copie au condamné et au directeur. En vertu de l'article 34, § 1er, de la loi, l'examen de l'affaire doit avoir lieu à la première audience utile du juge de l'application des peines après réception de l'avis du ministère public. Cette audience doit avoir lieu au plus tard deux mois après le dépôt de la demande ou après la réception de l'avis du directeur. Si l'avis du ministère public n'est pas communiqué dans le délai fixé à l'article 33, le ministère public doit rendre son avis par écrit avant ou pendant l'audience.

12. Les articles 8 et 10 de l'avant-projet abrogent les garanties précitées qui visent à empêcher que l'absence d'avis rendu en temps utile par le directeur de la prison et par le ministère public ait pour effet que le juge ou le tribunal de l'application des peines ne puisse statuer sur les modalités d'exécution de la peine.

L'article 8 de l'avant-projet vise à abroger l'article 31, § 5, de la loi du 17 mai 2006. Cette abrogation implique que si le délai strict imparti au directeur pour rendre les avis est maintenu, le respect de ce délai n'est plus assuré. Si le directeur ne respecte pas le délai prévu par la loi pour rendre son avis, le détenu ne disposera d'aucun recours à cet égard. Cette abrogation est justifiée comme suit dans l'exposé des motifs:

“Il convient d'observer que dans la pratique, depuis l'entrée en vigueur de la loi, cette disposition a rarement été appliquée. Cela montre que les avis sont toujours rendus dans les délais prévus et donc à temps. Une telle procédure n'est d'ailleurs pas prévue pour les avis tardifs du ministère public. Enfin, il convient d'observer que la procédure devant le président du tribunal de première instance n'est pas la procédure la plus appropriée pour intervenir dans l'hypothèse où, à titre tout à fait exceptionnel, un avis serait malgré tout rendu tardivement. Il s'agit d'un problème d'organisation interne qui pourra et sera abordé en interne en cas de non-respect des délais”.

L'article 10 de l'avant-projet vise à remplacer la deuxième phrase de l'article 34, § 1er, de la loi du 17 mai 2006 par la disposition suivante:

“tot het uitbrengen van zijn advies, via de directeur, binnen de termijn voorzien door de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg en om aan de veroordeelde een afschrift van dit advies ter kennis te brengen”.

Deze bepaling is ook van toepassing op het advies dat de directeur dient uit te brengen op grond van artikel 50, § 2, van de wet, in het kader van de toekenningsprocedure voor vrijheidsstraffen van meer dan drie jaar.

11. Overeenkomstig artikel 33, § 1, van de wet dient ook het openbaar ministerie, binnen een maand na de ontvangst van het advies van de directeur of, indien de veroordeelde niet gedetineerd is, na de indiening van het verzoek, een met redenen omkleed advies op te stellen, dit over te zenden aan de strafuitvoeringsrechter en het in afschrift aan de veroordeelde en de directeur mee te delen. Op grond van artikel 34, § 1, van de wet dient de behandeling van de zaak plaats te vinden op de eerste nuttige zitting van de strafuitvoeringsrechter na de ontvangst van het advies van het openbaar ministerie. Deze zitting moet plaatsvinden uiterlijk twee maanden na de indiening van het verzoek of na de ontvangst van het advies van de directeur. Ingeval het advies van het openbaar ministerie niet wordt toegezonden binnen de bij artikel 33 bepaalde termijn, dient het openbaar ministerie zijn advies schriftelijk uit te brengen voor of tijdens de zitting.

12. In de artikelen 8 en 10 van het voorontwerp worden de hiervoor vermelde waarborgen opgeheven die ertoe strekten te verhinderen dat het niet tijdig uitbrengen van het advies door de directeur van de gevangenis en door het openbaar ministerie, tot gevolg heeft dat de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank zich niet over de strafuitvoeringsmodaliteiten kunnen uitspreken.

Artikel 8 van het voorontwerp van wet beoogt artikel 31, § 5, van de wet van 17 mei 2006 op te heffen. Deze opheffing impliceert dat, alhoewel de strikte termijnregeling voor het uitbrengen van de adviezen door de directeur behouden blijft, de rechtshandhaving ervan wordt afgebouwd. Indien de directeur de in de wet bepaalde termijn voor het uitbrengen van zijn advies niet naleeft, zal de gedetineerde daartegen geen verhaal hebben. In de memorie van toelichting wordt deze opheffing als volgt verantwoord:

“In de praktijk moet worden vastgesteld dat sinds de inwerkingtreding van de wet deze bepaling zelden toegepast is geweest. Dit geeft aan dat de adviezen steeds binnen de gestelde termijn en dus tijdig worden afgeleverd. Dergelijke procedure is trouwens ook niet voorzien voor laattijdige adviezen van het openbaar ministerie. Tot slot moet worden vastgesteld dat de procedure voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg niet de meest geschikte procedure is om in te grijpen indien zeer uitzonderlijk toch een laattijdig advies zou worden afgeleverd. Dit is een probleem van interne organisatie dat ingeval van niet naleving van termijnen intern kan en zal worden aangepakt”.

Artikel 10 van het voorontwerp beoogt de tweede zin van artikel 34, § 1, van de wet van 17 mei 2006 te vervangen door de volgende bepaling:

“Cette audience doit avoir lieu au plus tard deux mois après la réception de l’avis du ministère public”.

L’article 10 de l’avant-projet tend, de surcroît, à abroger la troisième phrase de l’article 34, § 1er. Ce remplacement et cette abrogation impliquent que si le délai imparti au ministère public pour rendre son avis est également maintenu, son respect n’est plus non plus assuré. Si le ministère public ne respecte pas le délai prévu par la loi pour rendre son avis, l’audience ne pourra pas avoir lieu. La règle prévoyant que l’audience doit de toute façon avoir lieu au plus tard deux mois après le dépôt de la demande ou après la réception de l’avis du directeur et que si l’avis du ministère public n’est pas communiqué à temps, ce dernier doit rendre son avis par écrit avant ou pendant l’audience, est supprimée.

L’exposé des motifs relatif à l’article 10 du projet ne précise en aucune manière les motifs pour lesquels ces modifications sont apportées.

13. Le Conseil d’État est d’avis que la justification invoquée pour l’abrogation de l’article 31, § 5, de la loi du 17 mai 2006 ne convainc nullement. Tout d’abord, on n’aperçoit pas pourquoi le fait qu’une procédure soit rarement utilisée peut justifier, en droit, sa suppression. En effet, la circonstance que le délai est bien respecté dans la pratique peut précisément être imputée à l’effet préventif de la possibilité d’agir en cas de dépassement du délai, insérée à l’article 31, § 5. En outre, il n’est guère étonnant que cette procédure ait été peu utilisée puisqu’elle n’est applicable que depuis 2007. De plus, les rares fois où cette procédure a été actionnée, elle a démontré son utilité.

Ensuite, le règlement du problème “en interne”, évoqué à la fin de l’exposé des motifs attachant à l’article 8, n’est assorti d’aucune garantie juridique comparable au prononcé sous astreinte d’une ordonnance en référé, et ne peut être obtenu ni contraint, à la différence de l’ordonnance en question, à l’initiative de la personne concernée.

Enfin, la justification mise en avant par l’exposé des motifs attachant à l’article 8, tirée de l’absence de procédure en référé tendant à enjoindre au ministère public d’émettre son avis, ne peut convaincre. Une telle procédure n’aurait pas été compatible avec le principe de l’indépendance du ministère public 15, et n’aurait de toute façon pas été nécessaire, au vu du dispositif contenu dans l’article 34, § 1er, alinéa 1er, dernière phrase, de la loi du 17 mai 2006 en sa version actuelle.

14. L’abrogation des articles 31, § 5, et 34, § 1er, troisième phrase, de la loi du 17 mai 2006 est susceptible d’avoir pour effet qu’un détenu qui satisfait aux conditions d’octroi de la détention limitée et de la surveillance électronique (article 23) ou qui remplit la condition de libération conditionnelle (article 25, § 2) ou de mise en liberté provisoire en vue de l’éloignement du territoire ou de la remise (article 26, § 2) ne peut, à défaut d’avis du directeur de la prison ou du ministère public,

“Deze zitting vindt plaats uiterlijk twee maanden na de ontvangst van het advies van het openbaar ministerie”.

Artikel 10 van het voorontwerp strekt er daarenboven toe de derde zin van artikel 34, § 1, op te heffen. Deze vervanging en opheffing impliceren dat alhoewel ook de termijnregeling voor het uitbrengen van de adviezen door het openbaar ministerie behouden blijft, de rechtshandhaving ervan wordt afgebouwd. Indien het openbaar ministerie de in de wet bepaalde termijn voor het uitbrengen van zijn advies niet naleeft, zal de zitting niet kunnen plaats vinden. De regeling dat de zitting hoe dan ook uiterlijk twee maanden na de indiening van het verzoek of na de ontvangst van het advies van de directeur dient plaats te hebben en dat, ingeval het openbaar ministerie zijn advies niet tijdig toezendt, het zijn advies schriftelijk dient uit te brengen voor of tijdens de zitting, vervalt.

In de memorie van toelichting bij artikel 10 van het ontwerp wordt op geen enkele wijze uitgelegd om welke redenen deze wijzigingen worden aangebracht.

13. De Raad van State is van oordeel dat de verantwoording voor de opheffing van artikel 31, § 5, van de wet van 17 mei 2006 geenszins overtuigend is. Vooreerst is niet duidelijk waarom de omstandigheid dat een procedure in feite zelden wordt gebruikt, in rechte de opheffing ervan kan rechtvaardigen. Dat de termijnregeling in de praktijk goed wordt nageleefd, kan immers precies te wijten zijn aan het preventief effect dat de in artikel 31, § 5, opgenomen mogelijkheid om bij het overschrijden van de termijn op te treden, heeft. Het hoeft voorts niet te verbazen dat deze procedure weinig gebruikt is, aangezien ze pas sinds 2007 van toepassing is. De zeldzame keren dat de procedure in werking is gesteld, heeft ze bovendien haar nut bewezen.

Vervolgens gaat de “interne” aanpak van het probleem die ter sprake komt op het eind van de memorie van toelichting betreffende artikel 8 niet gepaard met enige juridische waarborg van goede afloop die vergelijkbaar is met de uitspraak van een beschikking in kort geding onder verbeurte van een dwangsom, en kan hij in tegenstelling tot de betreffende beschikking, niet worden verkregen of afgedwongen op initiatief van de betrokken persoon.

Ten slotte is de rechtvaardiging in de memorie van toelichting bij artikel 8, ontleend aan het ontbreken van een procedure in kort geding om het openbaar ministerie aan te manen zijn advies uit te brengen, niet overtuigend. Een soortgelijke procedure zou niet verenigbaar zijn met het beginsel van de onafhankelijkheid van het openbaar ministerie en zou hoe dan ook niet noodzakelijk zijn in het licht van het bepaalde in artikel 34, § 1, eerste lid, laatste zin, van de wet van 17 mei 2006 zoals die thans geldt.

14. De opheffing van artikel 31, § 5, en artikel 34, § 1, derde zin, van de wet van 17 mei 2006 kunnen tot gevolg hebben dat een gedetineerde die voldoet aan de voorwaarden voor de toekenning van beperkte detentie en elektronisch toezicht (artikel 23) of die voldoet aan de voorwaarde van voorwaardelijke invrijheidsstelling (artikel 25, § 2) of voorlopige invrijheidsstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering (artikel 26, § 2)

soumettre sa demande au juge ou au tribunal de l'application des peines. En effet, il découle des articles 29, § 3, et 30 de la loi du 17 mai 2006 que ceux-ci ne peuvent accorder les modalités d'exécution de la peine que sur avis du directeur de la prison. En outre, il ressort des articles 33 et 51 de la loi que le ministère public ne peut rendre son avis qu'après l'avis du directeur. Enfin, il résulte des articles 34, § 1er, et 52, § 1er, de la loi que ce dernier avis est une condition pour fixer l'audience du juge ou du tribunal de l'application des peines.

15. Si les avis du directeur et du ministère public ne sont pas rendus dans les délais fixés par la loi, le droit du détenu de voir le juge ou le tribunal de l'application des peines statuer sur sa demande dans les limites et selon les conditions que la loi détermine, est violé.

Sans qu'il soit nécessaire d'examiner l'applicabilité de l'article 5 ou de l'article 6 de la C.E.D.H., combiné avec l'article 14 du P.I.D.C.P., aux décisions des juges et des tribunaux de l'application des peines, il est évident que l'article 13 de la Constitution, combiné avec article 157, alinéa 4, de la Constitution, qui garantit un droit d'accès à ce juge ou tribunal, est violé.

16. Même si l'abrogation de l'article 31, § 5, ainsi que le remplacement et l'abrogation, respectivement, de l'article 34, § 1er, deuxième et troisième phrases, de la loi du 17 mai 2006, n'impliquent pas inévitablement en soi que des avis seront plus souvent rendus tardivement, le Conseil d'État considère toutefois que le risque est réel que cette situation peut résulter de l'abrogation des garanties de respect du droit contenues dans ces dispositions. Il ressort de l'exposé des motifs que les auteurs de l'avant-projet estiment que la procédure devant le président du tribunal de première instance "n'est pas la procédure la plus appropriée" pour intervenir lorsque le directeur de la prison s'abstient de rendre son avis et qu'ils sont plus favorables à une "approche interne". Toutefois, le projet n'indique en aucune manière en quoi cette "approche interne" consisterait. Le Conseil d'État est d'avis que la protection juridique par un juge indépendant et impartial est la protection la plus appropriée pour intervenir contre des abus éventuels de l'administration lorsque, comme en l'espèce, la privation de liberté, dans les conditions déterminées par la loi, est en cause. En outre, le Conseil d'État considère que l'abrogation de la disposition selon laquelle l'audience doit avoir lieu au plus tard deux mois après le dépôt de la demande ou après la réception de l'avis du directeur et selon laquelle le ministère public, le cas échéant, doit rendre son avis à l'audience, affecte, elle aussi, de manière non justifiée, la garantie actuellement en vigueur que le délai prévu par la loi est respecté."

Par conséquent, conformément à l'avis du Conseil d'État, nous optons pour le maintien de la garantie juridique actuelle.

bij gebrek aan advies van de directeur van de gevangenis of van het openbaar ministerie, zijn verzoek niet aan de strafuitvoeringsrechter respectievelijk de strafuitvoeringsrechtbank kan voorleggen. Uit de artikelen 29, § 3, en 30 van de wet van 17 mei 2006 volgt immers dat dezen de strafuitvoeringsmodaliteiten slechts kunnen toekennen op advies van de directeur van de gevangenis. Uit de artikelen 33 en 51 van de wet volgt daarenboven dat slechts na het advies van de directeur, het openbaar ministerie zijn advies kan uitbrengen. Uit de artikelen 34, § 1, en 52, § 1, van de wet blijkt tenslotte dat het uitbrengen van dit laatste advies een voorwaarde is om de zitting te bepalen van de strafuitvoeringsrechter, respectievelijk de strafuitvoeringsrechtbank.

15. Indien de adviezen van de directeur en van het openbaar ministerie niet worden uitgebracht binnen de bij de wet bepaalde termijnen wordt het recht van de gedetineerde geschonden om zijn verzoek door de strafuitvoeringsrechter, respectievelijk de strafuitvoeringsrechtbank te laten beslissen binnen de grenzen en volgens de voorwaarden die de wet bepaalt.

Zonder dat het nodig is de toepasbaarheid van artikel 516 of van artikel 617 van het EVRM, juncto artikel 14 B.U.P.O., op de beslissingen van de strafuitvoeringsrechters en de strafuitvoeringsrechtbanken te onderzoeken, is het duidelijk dat artikel 13 van de Grondwet, juncto artikel 157, vierde lid, van de Grondwet, dat een recht op toegang tot deze rechter of rechtbank waarborgt, wordt geschonden.

16. Ook al hebben de opheffing van artikel 31, § 5, en de vervanging respectievelijk de opheffing van artikel 34, § 1, tweede en derde zin, van de wet van 17 mei 2006 an sich niet onvermijdelijk tot gevolg dat er vaker laattijdig adviezen zullen worden uitgebracht, toch is de Raad van State van oordeel dat het risico reëel is dat dit het gevolg kan zijn van het opheffen van de waarborgen inzake rechtshandhaving die deze bepalingen bevatten. Uit de memorie van toelichting blijkt dat de stellers van het voorontwerp van oordeel zijn dat de procedure voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg "niet de meest geschikte procedure" is om in te grijpen wanneer de directeur van de gevangenis in gebreke blijft om zijn advies uit te brengen en dat zij meer heil zien in een "interne aanpak". In het ontwerp wordt echter op geen enkele wijze aangegeven waarin die "interne aanpak" zou bestaan. De Raad van State is van oordeel dat de rechtsbescherming door een onafhankelijke en onpartijdige rechter het meest aangewezen is om op te treden tegen eventuele misbruiken van het bestuur wanneer, zoals in casu, de vrijheidsberoving, onder de voorwaarden bij wet bepaald, in het geding is. Daarenboven is de Raad van oordeel dat ook het opheffen van de bepaling dat de zitting moet plaatsvinden uiterlijk twee maanden na de indiening van het verzoek of na de ontvangst van het advies van de directeur en dat het openbaar ministerie desgevallend ter zitting advies dient uit te brengen, op niet verantwoorde wijze de thans geldende waarborg aantast dat de door wet bepaalde termijnregeling wordt "nageleefd".

In lijn met het advies van de Raad van State kiezen de indieners er dan ook voor om de huidige rechtswaargang te behouden.

N° 4 DE MME DE WIT ET CONSORTS

Art. 5/1 (nouveau)

Insérer un article 5/1 rédigé comme suit:

“Art. 5/1. L'article 40 de la même loi est complété par un alinéa 2 rédigé comme suit:

“Le jugement indique, d'une manière qui peut être succincte mais doit être précise, les raisons pour lesquelles le juge ne soumet pas le condamné aux conditions demandées par le directeur de la prison, le ministère public ou la victime.””

JUSTIFICATION

L'article 40 de la loi relative au statut juridique externe, qui n'est pas encore entré en vigueur, dispose que le juge de l'application des peines peut soumettre le condamné à des conditions particulières individualisées si elles sont absolument nécessaires pour limiter le risque de récidive ou si elles sont nécessaires dans l'intérêt de la victime.

Le présent amendement entend modifier cet article afin que le juge de l'application des peines puisse fournir, dans son jugement, plus d'informations à propos des décisions qui ont été prises. En effet, la législation en vigueur n'oblige pas le juge de l'application des peines à indiquer dans son jugement pourquoi il a éventuellement opté pour certaines conditions particulières. Par conséquent, de nombreuses questions de la victime, de la direction de la prison et du ministère public restent inutilement sans réponse. Le présent amendement entend dès lors obliger le juge de l'application des peines à indiquer, dans son jugement, les raisons pour lesquelles il n'a pas prévu les conditions demandées par le directeur de la prison, le ministère public ou la victime.

N° 5 DE MME DE WIT ET CONSORTS

Art. 6/1 (nouveau)

Insérer un article 6/1 rédigé comme suit:

“Art. 6/1. Dans l'article 56 de la même loi, un alinéa rédigé comme suit est inséré entre les alinéas 1er et 2:

“Le jugement indique, d'une manière qui peut être succincte mais doit être précise, les raisons pour lesquelles le juge ne soumet pas le condamné aux conditions demandées par le directeur de la prison, le ministère public ou la victime.””

Nr. 4 VAN MEVROUW DE WIT c.s.

Art. 5/1 (nieuw)

Een artikel 5/1 invoegen, luidende:

“Art. 5/1. Artikel 40 van dezelfde wet wordt aangevuld met een tweede lid, luidende:

“Het vonnis vermeldt nauwkeurig, maar op een wijze die beknopt mag zijn, de redenen waarom de rechter de veroordeelde niet onderwerpt aan de door de gevangenisdirecteur, het openbaar ministerie of het slachtoffer gevraagde voorwaarden.””

VERANTWOORDING

Artikel 40 van de wet externe rechtspositie, dat nog niet in werking is getreden, bepaalt dat de strafuitvoeringsrechter de veroordeelde aan geïndividualiseerde bijzondere voorwaarden kan onderwerpen indien deze absoluut noodzakelijk zijn om het risico op recidive te beperken of indien deze noodzakelijk zijn in het belang van het slachtoffer.

Dit amendement wil dit artikel wijzigen opdat de strafuitvoeringsrechter in zijn vonnis meer informatie zou kunnen geven over de genomen beslissingen. Volgens de huidige wetgeving is de strafuitvoeringsrechter immers niet verplicht om in zijn vonnis aan te geven waarom hij al dan niet voor een bepaalde bijzondere voorwaarden gekozen heeft. Slachtoffer, gevangenisdirectie en openbaar ministerie blijven hierdoor onnodig met vele vragen achter. Dit amendement wil dan ook de strafuitvoeringsrechter verplichten om in zijn vonnis aan te geven waarom hij de voorwaarden die de gevangenisdirecteur, het openbaar ministerie of het slachtoffer gevraagd hebben, niet heeft gevolgd.

Nr. 5 VAN MEVROUW DE WIT c.s.

Art. 6/1 (nieuw)

Een artikel 6/1 invoegen, luidende:

“Art. 6/1. In artikel 56 van dezelfde wet wordt tussen het eerste en tweede lid een lid ingevoegd, luidende:

“Het vonnis vermeldt nauwkeurig, maar op een wijze die beknopt mag zijn, de redenen waarom de rechter de veroordeelde niet onderwerpt aan de door de gevangenisdirecteur, het openbaar ministerie of het slachtoffer gevraagde voorwaarden.””

JUSTIFICATION

L'article 56 de la loi relative au statut juridique externe dispose que le tribunal de l'application des peines peut soumettre le condamné à des conditions particulières individualisées qui permettent la réalisation du plan de réinsertion sociale ou de répondre aux contre-indications qui empêcheraient une modalité d'exécution de la peine.

Le présent amendement modifie l'article 56 de la loi relative au statut juridique externe afin d'obliger le tribunal de l'application des peines, par analogie à de précédents amendements au projet de loi 53-2603, à fournir la raison pour laquelle il ne suit pas les conditions particulières demandées.

N° 6 DE MME DE WIT ET CONSORTS

Art. 6/2 (nouveau)

Insérer un article 6/2 rédigé comme suit:

"Art. 6/2. Dans la même loi, il est inséré un article 98/2 rédigé comme suit:

"Art. 98/2. La présente loi est évaluée tous les cinq ans à partir de son entrée en vigueur. Le rapport d'évaluation, rédigé par le Roi, est transmis sans délai à la Chambre des représentants et au Sénat.""

N° 7 DE M. SCHOofs

Art. 4/1 (nouveau)

Insérer un article 4/1 rédigé comme suit:

"Art. 4/1. L'article 30 de la même loi est complété par un § 3, rédigé comme suit:

"§ 3. Au cas où l'avis du directeur n'est pas communiqué dans le délai prévu au paragraphe précédent, l'avis est réputé négatif.""

JUSTIFICATION

Si, dans le délai prévu par la loi, aucun avis n'est rendu par le directeur de la prison au sujet de la mise en liberté provisoire en vue de l'éloignement du territoire ou de la remise, cet avis est réputé négatif.

VERANTWOORDING

Artikel 56 van de wet externe rechtspositie bepaalt dat de strafuitvoeringsrechtbank de veroordeelde kan onderwerpen aan geïndividualiseerde bijzondere voorwaarden die de mogelijkheid bieden het sociaal reclasseringsplan uit te voeren of tegemoet te komen aan de tegenaanwijzingen die een strafuitvoeringsmodaliteit zouden verhinderen.

Dit amendement wijzigt artikel 56 van de wet externe rechtspositie opdat, naar analogie met eerdere amendementen op wetsontwerp 53-2603, de strafuitvoeringsrechtbank moet motiveren waarom het de gevraagde bijzondere voorwaarden niet volgt.

Nr. 6 VAN MEVROUW DE WIT c.s.

Art. 6/2 (nieuw)

Een artikel 6/2 invoegen, luidend als volgt:

"Art. 6/2. In dezelfde wet wordt een artikel 98/2 ingevoegd, luidend als volgt:

"Art. 98/2. Deze wet wordt elke vijf jaar vanaf de inwerkingtreding geëvalueerd. Het evaluatierapport, opgesteld door de Koning, wordt onverwijld overgemaakt aan de Kamer van volksvertegenwoordigers en de Senaat.""

Sophie DE WIT (N-VA)
Koenraad DEGROOTE (N-VA)
Kristien VAN VAERENBERGH (N-VA)

Nr. 7 VAN DE HEER SCHOofs

Art. 4/1 (nieuw)

Een artikel 4/1 invoegen, luidend als volgt:

"Art. 4/1. Artikel 30 van dezelfde wet wordt aangevuld met een § 3, luidend als volgt:

"§ 3. Ingeval het advies van de directeur niet wordt meegedeeld binnen de in de vorige paragraaf bepaalde termijn, wordt het advies geacht negatief te zijn.""

VERANTWOORDING

Indien er binnen de door de wet gestelde termijn geen advies is van de gevangenisdirecteur omtrent de voorlopige invrijheidsstelling met het oog op de verwijdering van het grondgebied of met het oog op de overlevering, dan wordt dit advies geacht negatief te zijn.

N° 8 DE M. SCHOOFS

Art. 5/1 (nouveau)

Insérer un article 5/1 rédigé comme suit:

“Art. 5/1. Dans l’article 34, § 1er, de la même loi, les mots “Si l’avis du ministère public n’est pas communiqué dans le délai fixé à l’article 33, le ministère public doit rendre son avis par écrit avant ou pendant l’audience” sont remplacés par les mots “Si l’avis du ministère public n’est pas communiqué dans le délai fixé à l’article 33, l’avis est réputé négatif.”

JUSTIFICATION

Si, dans le délai fixé par la loi, aucun avis n’est rendu par le ministère public concernant la libération conditionnelle ou la mise en liberté provisoire en vue de l’éloignement du territoire ou de la remise, cet avis est réputé négatif.

Nr. 8 VAN DE HEER SCHOOFS

Art. 5/1 (nieuw)

Een artikel 5/1 invoegen, luidend als volgt:

“Art. 5/1. In artikel 34, § 1, van dezelfde wet worden de woorden “Ingeval het advies van het openbaar ministerie niet wordt toegezonden binnen de bij artikel 33 bepaalde termijn, dient het openbaar ministerie zijn advies schriftelijk uit te brengen voor of tijdens de zitting” vervangen door de woorden “In geval het advies van het openbaar ministerie niet wordt toegezonden binnen de bij artikel 33 bepaalde termijn, wordt het advies geacht negatief te zijn.”

VERANTWOORDING

Indien er binnen de door de wet gestelde termijn geen advies is van het openbaar ministerie omtrent de voorwaardelijke of de voorlopige invrijheidsstelling met het oog op de verwijdering van de het grondgebied of met het oog op overlevering, dan wordt dit advies geacht negatief te zijn.

Bert SCHOOFS (VB)